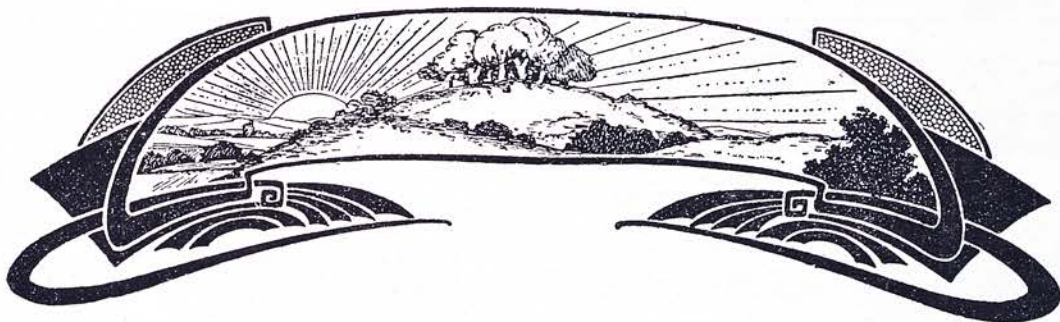

ДЕРВИШЪ И РАЗБОЙНИЦИ

Източна басня — изъ книгата Гюмаюнъ-Наме

Веднажъ единъ беденъ, но добъръ и твърде благочестивъ дервишъ, по име Данадилъ, което значи „добра душа“, се отправилъ въ Мека на поклонение. Но ето въ пустинята изведнажъ го нападнали разбойници. Мислейки, че той трѣбва да има много пари, тѣ сторили намерение да го убиятъ. Като забележилъ това, Данадилъ имъ рекълъ:

— Азъ съмъ беденъ човѣчецъ, и едва ли у мене ще се набератъ толкова пари, колкото ми сж нужни за да се препитая докато стигна до Мека. При все това, ако васъ тѣй много ви прелжства моето нищожно имущество, то, моля, вземете го; само отпуснете ме, за да мога, макаръ и съ голѣми мъки, да се дотяря до священото мѣсто, къмъ което тѣй горещо се стреми моята душа.

Но жестокитѣ разбойници не пожелали да го отпуснатъ, отъ страхъ, да не би той посетне да ги обади, и вече дигнали ножъ надъ главата му съ цель да му нанесатъ смъртенъ ударъ. Отчаяно се огледвалъ дервишътъ около себе си, молейки всека билчица за помощъ. И изведнажъ съ блуждающитѣ си погледи той съгледалъ на далечъ едно ято врани, което летяло високо въ въздуха. И завикалъ той на птицитѣ:

— Не ми остава ни най-малко средство за да се спася отъ тия жестоки хора. Тѣ искатъ непременно да ме убиятъ! И единственъ свидетелъ на тѣхното злодеяние ще бжде Богъ! Поради това заклинамъ Ви васъ о! тия, които летите въвъ висината, отмъстете за моята смъртъ на тия безжалостни хора!

Разбойниците, като чули словото на дервиша, почнали да се смѣятъ и да му се надсмиватъ, а единъ отъ тѣхъ запиталъ какъ го викатъ:

— Мене ме викатъ Данадилъ, — отговорилъ дервиша.

— Ехъ, това име съвсемъ не ти прилича, — рекли присмивателно разбойницитѣ. — Наистина ли ти мислишъ, че птицитѣ ще изпълнятъ молбата ти? Твоята постъпка ни показва ясно, че ти си глупавъ и невежественъ чоѣкъ, и да се отърве свѣтътъ отъ такъвъ простакъ, какъвто си ти, наистина не ще съставлява голѣмъ грѣхъ.

И съ тия думи тѣ го довършили съвсемъ.

Следъ нѣкое време трупа на убития билъ намеренъ. И скоро въ цѣлъ Дамаскъ само за туй се говорело, за бедния дервишъ, когото всички тѣй обичали за неговото благочестие. Заловили се съ всевъзможни устрѣдия да дирятъ убийцитѣ му, ала всичко било напразно. Не била намерена и най-малката следа, която би указала, кой е могълъ да извърши това престѣпление.

Минало още много време, и ето настѣпилъ празника Байрямъ. Събрали са множество правовѣрни на площада предъ джамията, да се молятъ. Въ сжщата тѣлпа тукъ се намирили и разбойницитѣ. Изведнѣжъ внезапно ги заградило едно ято врани. Съ ужасно грачене почнали тѣ да прелитатъ надъ главата на злодейцитѣ, така че молитвеното настроение на събравшия се народъ било съвършено смутено.

Единъ отъ разбойницитѣ билъ тѣй поразенъ отъ това действие на птицитѣ, че не могълъ да се удържи и тихичко пришепналъ на своя другаръ: „Наистина, мене ми се струва, че тия врани действително искатъ да ни отмъстятъ за смъртъта на Данадила!“ Единъ отъ неговитѣ съседни случайно дочулъ тия думи и веднага се разпоредилъ да уловятъ разбойницитѣ. Тѣ били следъ това подхвърлени на строгъ разпитъ, признали се искрено въ своето престѣпление и заплатили за него съ смъртъ на бесилка.

Отъ руски преведе: Г. П.